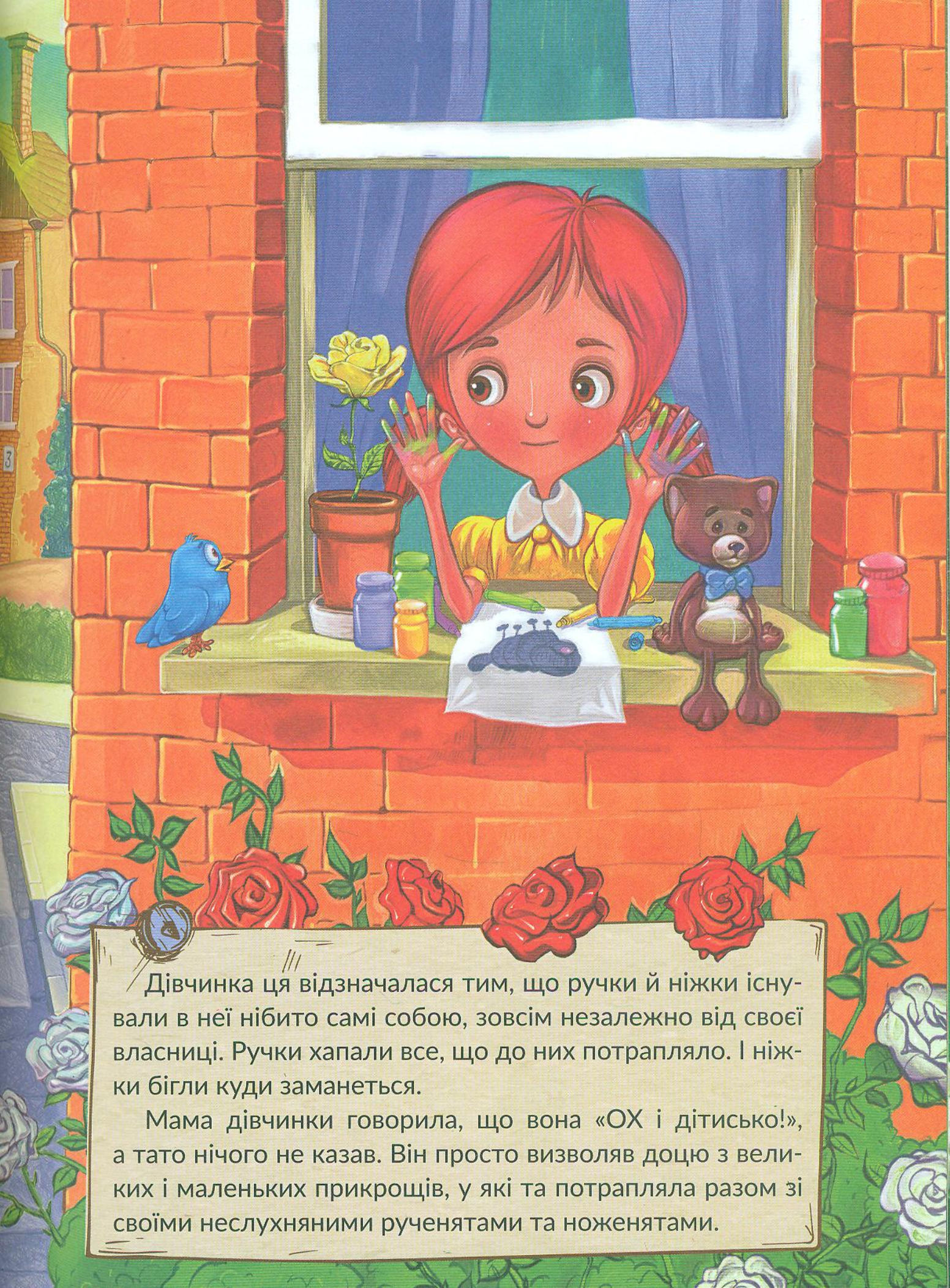

Жила собі собака. Цілком звичайнісінька. Нічого особливого. Хіба, може, було в неї на дві блощиці більше, аніж у решти цуциків. А в усьому іншому... Кудлата, велика, з лихим характером. Принаймні усі так вважали.

Мешкала ця загалом нічим не примітна собака поруч із дуже примітною дівчинкою на ім'я Риська.

Дівчинка ця відзначалася тим, що ручки й ніжки існували в неї нібито самі собою, зовсім незалежно від своєї власниці. Ручки хапали все, що до них потрапляло. І ніжки бігли куди заманеться.

Мама дівчинки говорила, що вона «ОХ і дітисько!», а тато нічого не казав. Він просто визволяв доцю з великих і маленьких прикрощів, у які та потрапляла разом зі своїми неслухняними рученятами та ноженятами.

Щодня, ідучи повз сусідський паркан, за яким жила та здоровезна кудлата собацюга, дівчинка з острахом і подивом прислухалася до сердитого гарчання, а часом і до гавкоту.

— Чому вона гарчить? — якось запитала дівчинка в тата й міцніше стиснула в долоньці його руку.

— У неї кепський характер, і вона боїться дітей, — відповів тато, поправляючи краватку.

— Дурниці! Великі собаки не можуть боятися маленьких дівчаток! Вони ж вели-и-и-кі. І в них є зуби.

— Запросто можуть, — авторитетно заявив тато й наддавав ходи. Глибоко в душі він сам побоювався це кудлатище, хоча всі татусі дуже сміливі, втім, як і матусі.

